

On és el socialisme?

«*El sistema judicial espanyol ha tornat a fer el ridícul -una vegada més- davant la justícia europea*»

1. El 1881 F.D. Niewenhuis, un dels líders de la Lliga Socialdemòcrata dels Països Baixos, va preguntar a K. Marx quines mesures hauria de prendre un govern revolucionari per assegurar l'èxit del socialisme. Marx va considerar absurda una pregunta tan general, però va respondre que el que calgui fer en un moment qualsevol del futur "dependrà absolutament de les condicions històriques reals en què calgui actuar". Els detalls de l'episodi i el seu context es poden trobar al llibre de Marcello Musto *L'últim Marx*.

Una biografia política, editada en català per Tigre de paper Edicions. La resposta de Marx sembla elemental. És l'abecedari de la política: partir de l'anàlisi concreta de cada situació concreta. Però, vistes les pretensions de la direcció de la CUP en el recent debat d'obertura del curs polític al Parlament, potser val la pena insistir-hi. La gesticulació i la lírica radical són una cosa; la denúncia, la canalització del malestar i la mobilització d'energies socials en són una altra; i la recerca responsable de propostes i d'accions que tradueixin aquella energia i les posicions de poder assolides en resultats polítics concrets i tangibles en són, encara, una altra.

2. Tanmateix, tot i les bufonades habituals de la triple dreta (costa saber si desbarren a consciència o sense voler), el premi a la bajanada durant el debat se'l va endur Salvador Illa. Les maneres volien ser esforçadament educades. Però el contingut de les seves afirmacions el mantenia a molts anys llum de la realitat. Aquesta mena de lletanies com ara que "la gent el que vol és passar pàgina" (del procés i de l'octubre del 2017) o que "el referèndum divideix" indiquen una actitud paternalista, conservadora i antidemocràtica. Aquestes sentències semblen fruit d'una temptativa maldestra de justificar la complicitat amb l'estratègia repressiva d'estat plantejada per la dreta extrema i l'extrema dreta espanyoles. Del PSC fundat el 1978, el 2017 en quedava més aviat poc.

Després de l'aval a la ferotge repressió contra els que van voler votar, ja no en queda res. Només la sucursal catalana del PSOE, amb l'aspiració de narcotitzar una part significativa de l'electorat català davant del permanent abús de poder que s'exerceix, des de l'estat, sobre la població i les institucions catalanes. Que Salvador Illa encara no hagi estat capaç de prendre distància respecte a la política repressiva engegada pel PP és un llast pesadíssim pel seu partit i per l'efectivitat de la taula de negociació. Es poden entendre el pànic i els moments de pusil·lanimitat de Pedro Sánchez a Madrid davant d'una dreta capaç d'imposar la seva concepció rànica d'Espanya a l'interior del PSOE i a molts segments les seves bases electorals. Però que, amb la correlació de forces existent a Catalunya, Salvador Illa faci el mateix a Barcelona, resulta decebedor i clarificador alhora. Independentment dels efectes electorals que acabi tenint, suposa la renúncia a disposar d'una política pròpia capaç de vincular-se d'alguna manera al tronc històric del catalanisme.

3. Encara són fresques les commemoracions de l'1 i 3 d'octubre del 2017, les grans victòries polítiques del moviment popular català a favor de la independència. I mentre escric, de la mà del president Puigdemont i de l'exili, el sistema judicial espanyol ha tornat a fer el ridícul -una vegada més- davant la justícia europea. El jutge Pablo Llarena sintetitza amb precisió les característiques del conjunt d'un sistema judicial ancorat en el franquisme i pendent de ser reformat amb criteris democràtics: incompetència professional i obcecació política. La potineria reaccionària de tants jutges li hauria de fer veure a Pedro Sánchez que l'amnistia es l'instrument més immediat i inequívoc que té a l'abast per parar els peus a la dreta enquistada en els aparells de l'estat. Si no ho fa, si no els hi planta cara amb determinació des del compromís democràtic del seu govern, no només li continuaran boicotejant els tímids intents de regeneració política sinó que acabaran devorant-lo. I, si

això últim passa, la causa no haurà estat la intransigència del republicanisme independentista català, sinó la seva transigència impassible amb la dreta franquista i la monarquia corrupta que l'empara.